

Exercici 2

[2 punts. Cada qüestió val 0,25 punts, llevat de la 5, que val 1 punt.]

Llegiu atentament el text següent i contesteu les preguntes que es formulen a continuació, amb un comentari breu (d'unes dues-centes cinquanta paraules). Procureu no repetir, llevat que es demani, les mateixes paraules utilitzades en el text.

Bach, amb les sabatilles de Picasso

L'escultura abstracta de Henry Moore; les genialitats cubistes de Picasso; la música palpitant i irònica de Stravinsky; el teatre suprareal de Ionesco; les escenificacions allegòriques de Beckett i les anticipacions del còmic intel·lectualitzat... Tot això forma part de la nostra època. En Beckett, Ionesco i Brossa, el seu valor radica en el fet que han sabut crear una realitat purament escènica. Una «realitat» sense cap relació amb la realitat. «Allò» només pot ocórrer damunt d'un escenari, mai al carrer. És per això que els seus valors poètics, com en el realisme abstracte de Tàpies, formen un món pictòric només admissible si creiem en la realitat que es veu a través d'un microscopi electrònic capaç de 300.000 augments. Aquesta interpretació artística «és» part de la nostra època: la de l'escissió de l'àtom, la dels circuits tancats de televisió, la dels càlculs infinitesimals regulats per computadores i també la de la música de *jazz* merament aritmètica.

Cap als anys 1939-1940, Benny Goodman va fer una breu incursió per les glòries partitures de Johann Sebastian Bach amb el títol *Bach entra a la ciutat*. Va ser una experiència que va cridar poderosament l'atenció dels aficionats i va posar en estat d'alerta moltíssims melòmans puristes i resistents. D'aleshores ençà, han passat pel sedàs del *jazz* tots els «èxits» del Barroc del 1722, incloent-hi els «invents» instrumentals de Lalo Schifrin sobre *Dissecció i reconstrucció del passat demencial com a tribut i homenatge al marquès de Sade*, disc neobarroc que ha fet la volta al món. Va ser inspirat per Bach a través de les troballes de Jacques Loussier, cèlebre pianista francès, creador dels ja populars Play Bach. Existeix igualment un conjunt barroc de *jazz*, amb preludis i fugues de Bach calcats de les peces modèliques d'*El clavecí ben temprat*. I existeixen també els Swingle Singers...

Se m'acudeix parodiar la frase d'Ortega y Gasset sobre Velázquez en defensa de les «malifetes» inferides al pare de la música. Va dir aquesta frase no sé si entrant o sortint d'una polèmica d'alt nivell sobre el cubisme de Picasso: «Quin gran pintor cubista hauria estat Velázquez!». En cas d'haver viscut en la nostra època, no hi ha cap dubte que hauria fet pintura abstracta. Parodiant, doncs, la frase orteguiana, m'atreviria a assegurar que Bach hauria estat el primer *jazzman* de la nostra època. Quant de Bach que hi ha en el *jazz* modern! Quant de *jazz* modern que hi ha en Johann Sebastian Bach! El *jazz* i la pintura de Tàpies es troben en la mateixa línia. Bach s'ha calçat les sabatilles de Picasso.

Traducció feta a partir del text de
Julio COLL. *Variaciones sobre el jazz*. Madrid: Guadarrama, 1971

1. En el primer paràgraf gairebé no es parla de música, però s'esmenta el nom d'un compositor i d'un gènere musical. Assenyaleu el compositor i digueu el títol de tres ballets d'aquest autor. Dins del gènere musical esmentat, a quin estil concret fa referència l'autor?
2. També en el primer paràgraf, l'autor parla d'una altra «realitat». Anomeneu dues de les característiques d'aquesta altra realitat que apareix en el text.
3. En el segon paràgraf, l'autor parla d'*El clavecí ben temprat*, de Johann Sebastian Bach. Amplieu la informació que proporciona Julio Coll en relació amb aquesta obra.
4. En l'últim paràgraf, l'autor fa una comparació entre pintura i música d'èpoques diferents. Expliqueu els dos parallelismes que estableix l'autor.
5. Quina idea fonamental defensa l'autor en aquest escrit? Hi esteu d'acord? Comenteu-ho breument.

FORMACIOMIRO.COM
PART D'UN EXAMEN OFICIAL

